

Д-ръ Тиховъ. (Като го гледа). Дай си куражъ. Помжчи се да забравишъ, че той е, който свири.

Павелъ. (Като потръсва глава). Ето азъ даже се стремя да не мисля, а почвамъ да виждамъ. На, сега ги виждамъ и двамата. Виждамъ какъ той е спрѣлъ погледъ въ нея, какъ лѣкътъ се огъва и въздиша, а тя съ свѣтна ли очи се униса въ пѣсенъта му и се носи на своитѣ пламени мечти.

(Скача.) О, немога, немога!

Д-ръ Тиховъ. Моля ти се! Спри се! Помисли!

Павелъ. Безсилна е мисълъта ми. Иди, моля ти се и вижъ,

Д-ръ Тиховъ. Добрѣ, азъ ще ида. И бѣди увѣренъ, че утрѣ азъ ще се срѣщна съ него и ще тура край.

Павелъ. Утрѣ! Но сега! сега!

Въ това врѣме изпрѣщява корда и пѣсенъта спира.

Вслушани.

Д-ръ Тиховъ. Кордата на цигулката се скъса.

Павелъ. (Отдѣхва си).

Д-ръ Тиховъ. Значи, избави се отъ едно мъчение.

Павелъ. Но той ще има друга корда. Ще я замѣсти и пакъ ще почне да свири.

Д-ръ Тиховъ. Невѣрвамъ.

Дълго мълчание.

Д-ръ Тиховъ. (Пипайки пулса му). Поуспокоили се?

Павелъ. Незнамъ.

Д-ръ Тиховъ. (Сложилъ рѣжа на гърдитъ му). Има успокоение. Ей богу, кибритлия въръвъ си ималъ. Ето, само чу, че кордата се скъса, и промѣна има вече.